

Az utolsó pillanatban...

„Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg...” Jelenések 3.19.

Egy hideg januári délután életemben először vehettem részt olyan temetésen, ahol bár fájdalmat éreztem, hitem erősödött, s Isten végtelen kegyelme és szeretete reménnyel és békével töltötte el szívemet.

A temetés édesapám búcsúztató istentisztelete volt, amelyen szólhatott az élő Ige, s zenghettek a Jézust dicsérő énekek.

Isten beszélt a püspökladányi temetőben!

Szeretete, jelenléte betöltötte a szürke, fagyos épületet. Jézus egy élet utolsó pár hónapjával üzent a még élőknek. **Üzenete egyszerű: A szerető Atya várja tékozló fiait, akik bűnüket megbánva tévelygő útjukról visszatérnek Őhozzá.**

A Földön temetés, a Mennyben ünnep, egy lélek visszatért Teremtőjéhez.

Édesapám Jézust a halálos ágyán fogadta szívébe, és ezáltal üdvösséget kapott.

A történet pár hónapról szól, mely során ádáz küzdelem folyt egy emberi szívben. A tét véresen komoly volt: élet vagy halál, Menny vagy Pokol.

Előzményként meg kell említenem, hogy 26 évesen, 12 éve tértem meg Jézust a szívembe fogadva. Hosszú harc előzte meg döntésemet. Jézus nyújtotta felém átszegzett kezét, de harcolt a lelkemért a Pokol serege is.

Szüleim nem hittek Istenben, vallásos tradíciókat sem követtek. Anyagilag mindent megadtak, házasságuk viszont rossz volt. Édesapám többször követett el házasságtörést megtörtént, hogy el is hagyott minket.

Vonzódtam a természetfeletti dolgok iránt, s érdeklődésem nagymamám betegsége, majd halála után csak fokozódott. Halálakor a kezét foghattam, s ekkor döbbsentem rá, hogy a fizikai segítségen kívül nem tudtam neki lelki támaszt, reményt nyújtani.

Nem voltak vallásos ismereteim, a Bibliát sem értettem, más vallások között kutatva csak félelmet találtam. Isten magához vonzott, megismerhettem Jézus Krisztust, s szívembe fogadva egy új élet várt reám.

Istentől kapott feleségemmel és négy fiammal a Szent Lélek vezetése által próbáltuk élni életünket. A bennünk végbemenő változást szüleim furcsa szemmel nézték, hitünk miatt sokszor elutasítottak és rengeteg konfliktus alakult ki közöttünk. Állandó megjegyzések, támadások keresztüzében igyekeztünk szelíden viselkedni velük, de határozottan kitartottunk Jézus követése mellett. Szüleim elutasították hitünket, de jó gyümölcszeivel nem tudtak mit kezdeni.

Kitartóan imádkoztunk értük, ők pedig kemény szívvel állták az ostromot.

Sokszor pici gyermekeinket használta az Úr, őket ugyanis nem akarták megbántani akkor, amikor a Bibliából olvastattak és keresztyén gyermekdalokat énekeltek velük.

Emberileg nem sok esély volt arra, hogy megtérjenek, de Isten Igéje reményt adott számunkra. Máté evangéliuma 19, 26 „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.”

Kis idő múlva szüleim házassága ismét mélypontra jutott. Édesapám parázna kapcsolatba került egy démoni nővel, aki magából teljesen kiforgatva, rossz irányba térítette őt. A kapcsolat hatására apu agresszív, gonosz lett és édesanyámat rendre megalázta, meggyötörte, addig feszítve a húrt, míg anyu kétségbe esésében arra az elhatározásra jutott, hogy beadja a válópert.

Anyukámat féltve apuval sokszor konfliktusba kerültem, s így kapcsolatunk teljesen megromlott. Eközben igyekeztem édesapámat jobb belátásra bírni, de a viták során egyre csak távolodtunk egymástól. Sokszor megbántottam, de Isten Lelke mindig térdre kényszerített, s bocsánatot kérve igyekeztem megértetni vele, hogy őt szeretem, de

életmódját, viselkedését, bűneit gyűlölöm.

Apu életerős férfi volt, hiszen senior triatlonosként sok sikert ért el. Egész életében alig betegeskedett, s azt hitte, hogy hátralevő éveit a világi élvezetek hajszolásával teheti boldogabbá.

Válás után pár hétig nem találkoztunk, viselkedésével tüntetett, s próbálta tudunkra adni, hogy nincs a családjára szüksége.

Egy tavaszi reggelen megjelent lakásunkon és meglepetésemre, arra kért vigyem ki a vasútállomásra. Az autóban ülve mesélte el, hogy a debreceni klinika idegsebészetre megy, mert egy CT vizsgálat agydaganatot diagnosztizált nála, s orvosa szerint életéből csak három hónap van hátra.

Megdöbbsentem a váratlan hír hallatán, de éreztem Isten elkezdte a megtörettetést. A pár hete látott magabiztos ember most ijedten, bizonytalanul, félelemmel a szívében állt előttem. Egy elképzelt álmot, egy életfelfogás hirtelen szertefoszlani látszott. Nem tudott mit kezdeni a közeli halál tényével.

Tudtam nehéz időszak vár ránk, de hálás voltam Istennek, hogy édesapám terhével – ha még nem is tudatosult benne – rajtam keresztül Istenhez fordult segítségért.

Az első műtét után kiderült, hogy a daganat rosszindulatú és a betegség egyik legagresszívabb fajtája. A rák az agy beszédért és a lépésért felelős központját támadta meg.

Megkezdődtek az emberileg, orvosilag megtehető próbálkozások. Újabb műtét következett, ami után apu fél oldalára lebénult. Hosszú hónapok következtek, ez idő tájt sokat voltunk együtt, beszélgettünk egymással. Jézusról, a bűneiről, a halálról, s az azt követő létről hallani sem akart, küzdött ragaszkodva életéhez, bízva abban, hogy még meggyógyulhat.

Isten a Példabeszédek 5. fejezetét hozta elém, melyet olvasva megelevenedett előttem édesapám élete. Tudtam, hogy el kell olvasnia ezt a bibliai fejezetet, hogy megértse betegsége bűnös

életvitelének következménye. Az egyik kórházi kezelésekor ott hagytam asztalán a kimásolt fejezetet. Hála az Úrnak elolvasta, igaz még szíve zárva maradt az Igével szemben, de legalább szembesülhetett bűnei következményeivel.

Beszélgésünk alkalmával elmondtam, hogy úgy érzem, csak játssza a kemény elutasító szerepét, de belül a szívében már régen elkezdte forgatni az Ige üzenetét. Meglepetésemre nem reagált a leleplező szavakra, csak csendben hallgatott.

Még mindig reménykedett a gyógyulásban, de már látszott rajta, hogy lelkileg, fizikailag is fárad, s magabiztossága meginog.

Többnyire én szállítottam a kezelésekre, ilyenkor felidéztem a múltbéli közös emlékeket, s gyakran szóba kerültek az unokák is. Kezdett helyreállni közöttünk a gyerekként hön áhított apa-fiú kapcsolat. Gyakran felhozódott a halál témája is, melyre megpróbáltam Isten Igéjével reagálni, de akkor apu mindig bekeményedett, s elzárkózott.

Beteg édesapámat látva, és elutasító kemény magatartását tapasztalva lelkileg mindig meggyengültem. Egyik reggelen sírva borultam le Atyám előtt félelemmel a szívemben, attól rettegve, hogy kifutunk az időből, s így apunak nem lesz lehetősége megtérni, eljátszva az utolsó esélyt is. Isten Igéjével válaszolt kétségeimre, és a 2. Királyok 13. fejezetében Jóás történetével biztatott. **Higgy és kérj Tőlem bármit, többet annál, amit eddig mertél kérni!**

A mindennapi harcban feleségem, gyermekeim, hívő testvéreim egyaránt hordozták terhemet, az elmondott imák által sok erőt kaptam.

December volt, amikor érkezett a pillanat, és apu feladta a küzdelmet, ezután nem harcolt tovább és lemondott a gyógyulásról. Romlott az állapota, egyre több időt kellett az ágyban töltenie, az alapvető tisztálkodási feladatokat is csak segítséggel tudta elvégezni. Minden nap mellette voltam, és édesanyámmal - aki visszafogadta, és közös otthonukban vállalta ápolását - gondoskodtunk róla. Úgy éreztem, most

nem nekem kell győzködni, traktálni, hanem eljött az ideje annak, mikor Isten maga akart apu szívére beszélni. „Megvan mindennek a maga ideje.”- mondja a Prédikátor. Bár mindig tudnánk, mikor kell szólni, és mikor kell hallgatni, sokszor Isten túlbuzgó, önállósult gyermekei miatt nem tud beszélni az emberekhez. A cselekvés időszaka jött el, a szerető gondoskodás és a türelem, a megértő magatartás ideje.

Édesapám már csak az ágyban feküdt. Az egyik szombat délután mellette ülve beszélgettünk, amikor könnyeivel küszködve megszólalt: **„Fiam, te hívő ember vagy, készíts fel engem a halálra!”** Ismét eljött az ideje a szólásnak. Boldogan kezdtem újra beszélni Jézusról, megtérésemről, Isten kegyelméről, szeretetéről. Életében először hallgatta végig bizonyágtételemet Isten szeretetéről arról, hogy Urunk egyszülött Fiát adta érte is azért, hogy ne kelljen bűnei miatt elkárhoznia. Bízattam arra, hogy úgy ahogy van, bűneivel boruljon Jézus keresztje elé, hiszen pont ezért vállalta a kereszthalált. Magára vette Krisztus istentagadó, bűnös életünk büntetését és helyettünk szenvedett, s az Ő drága vére által tisztulhatunk meg, és Őt szívünkbe fogadva állhatunk Isten elé, aki meg fog ítélni eleveneket és holtakat egyaránt. Elmondtam, hogy a Biblia mit tanít a halál utáni életről, és csak úgy kerülheti el a megérdemelt kárhozatot, ha megtér és újjászületik. Beszéltem arról, hogy Isten mit készített az Őt szeretőknek, s hogy az üdvösség vár reá. Ettől a pillanattól kezdve megnyílt a szíve, és Isten Igéjét nem utasította el.

A napok teltek, állapota romlott. Urunk megnyitotta a mennyei manna csatornáit. Anyukámtól tudom, hogy a TV-ben közvetített Istentisztelet alkalmával egy házasságtörő férfi tett bizonyágot, megvallva bűneit, s megtéréseéről, a megbocsátásról beszélt. Apu ekkor kért édesanyámtól bocsánatot az egész közös életükben ellene elkövetett bűneiért.

Gyapodtak a rosszullétei, melyek epilepsziás rohamokkal törtek rá. Istenhez imádkozva éltem ezeket át, és magához térése **után őszintén beszéltem vele arról, hogy addig tud csak dönteni Jézus mellett,**

míg ítélőképessége megvan, elméje tiszta, hiszen bármelyik roham során életét vesztheti és akkor már késő lesz.

Csodálatos volt érezni Isten erejét, mikor ki tudtam mondani ezeket a kemény, de igaz mondatokat. Apun pedig, láttam, hogy hálás az igaz, aggódó szavakért, amelyek elgondolkodtatták. Isten kegyelme tartotta életét, s türelmesen várta a küzdelem végét.

Azóta több halálos beteg ember ágyánál állhattam, akik hálásak voltak az őszinte, igaz szóért. Megtanultam, hogy nem szabad hamis gyógyulási reményekkel áztatni őket, hanem őszintén, állapotukat nem titkolva kell bizonyosságot tennünk Jézusról, hogy legyen esélyük a megtérésre akár az utolsó időben is. A többi dolog Istenre és a betegre tartozik, de nekünk meg kell tenni a kötelességünket.

Nem tudhatjuk, hogy Isten mikor zárja be az ajtót egy ember előtt. Édesapámnál még nyitva állt!

Teltek a napok, az állapota egyre romlott. Sok időt töltöttem vele, amikor tehettem, olvastam a Bibliából, hallgattuk a dicséreteket és az igehirdetéseket.

Az egyik este az ágyánál ülve ismét hangsúlyoztam a megtérés fontosságát elmondva azt, hogy akkor lennék nyugodt, ha megbánná bűneit és Jézust a szívébe fogadná. Ekkor egy halk, de határozott mondatot mondott: „Fiam, már megtettem.” Ránéztem, és megkérdeztem, jól hallottam-e, majd megismételte, s zokogva borultunk egymás nyakába. Édesapámat, mint hittestvéremet ölelhettem át. Megtörtént az a csoda, melyért könyörögtünk. Isten megkegyelmezett egy bűnös, Őt tagadó, üldöző, gúnyoló embernek, aki hatalmas keze alatt bűneit megbánva összetört. Apunak ezek a mondatok voltak az utolsó értelmes szavai, hiszen a daganat kiterjedt a beszédközpontra is.

Az ezt követő két héten szobájában állandóan szólt a dicséret, melyre az ép kezével vezényelve ütötte a ritmust.

Elérkezettnek láttam az időt arra, hogy gyermekeim elbúcsúzzanak tőle. Fájdalmas, megható pillanatok voltak ezek. Gergő fiam, aki ekkor hét éves volt, leült velem az ágya szélére és együtt imádkoztunk apuért. Gyermezem arra kérte Istent, hogy készítse el Papája szívét a Vele való találkozásra. Isten biztosan meghallgatja az ilyen gyermeki imákat, bár mi felnőttek mindig hasonló hittel tudnánk könyörögni Urunkhoz.

Az utolsó napok következtek, hosszú éjszakák, melyeken éreztem Isten jelenlétét.

2004. január 22.-én este nehezen tudtam otthonról elindulni. Remegés, félelem fogott el. Feleségemmel térdre borulva, sírva kértük Istent, hogy erősítsen meg az elkövetkezendő órákra.

Szüleim lakásához érve elszállt minden félelem, gyengeség, és éreztem Uram erős, szerető tenyerébe vesz, és irányítja minden gondolatomat, cselekedetemet.

Édesapám szervezete keservesen küzdött minden levegővételért. A megkínzott test utolsó harca volt ez, mielőtt végleg megadja magát.

Nehéz volt nézni a szenvedést. Ágyához borulva kértem Istent, hogy vegye magához lelkét, ha készen van a Vele való találkozásra. Hangosan olvastam föl a 23. Zsoltárt, és apu kezét megfogva, elkezdtem dicséreteket énekelni. Pár perc elteltével a hangos zihálás lecsendesedett. Ekkor megöleltem édesapámat, s úgy énekeltem hangosan tovább. Pár lélegzetvétellel később kicsordult egy könnycsepp a szemén, s békésen, nyugodtan vitte magával Jézus Őt haza az Ő mennyei országába.

A félelmetes halál, mitől minden ember retteg, nem volt ijesztő! Jézus Krisztus legyőzte a halált, s Krisztussal a halál egy röpké keserű pillanat, amely által lelkünk átlép Isten örökkévaló mennyei dicsőségébe.

„Halál, hol a te fullánkod, Pokol, hol a te diadalmad?”

Néha rám tör a hiány érzete, melyet édesapám elvesztése okoz, de Isten mindig megnyugtat az 1. Thesszalonika 4, 13- 14. igeverseivel:

Nem akarom továbbá, atyámfiak, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük.

Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által Ővele együtt. (1Thessz. 4.13,14)

Apu sírkövére feliratként Ézsaiás 43. 1. került:

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy...”

Kérlek gondolkozz el az Ige üzenetén, és válaszolj a következő kérdésekre!

Kié vagyok, ki uralkodik az életemben?

Nyugodt szívvel készülhetek-e az élő Istennel való találkozásra?

Szívem félelemmel, bizonytalansággal van tele, s nem tudom mi vár rám a halál után?

Ha bizonytalan vagy, s nem tudod a választ és kétségeid támadtak, kérlek, mond el velem a következő imádságot!

Úr Jézus, bocsásd meg nekem, hogy eddig Nélküled éltem! Kihagytalak minden tervemből, életem minden eseményét Nélküled bonyolítottam le, olyan is lett minden. Uram, már látom, hogy Nélküled csőd az életem, szükségem van Rád Úr Jézus! Köszönöm, hogy Te magadra vetted bűneim terhét, hogy előbb szeretted engem és meghaltál értem a

keresztben. Köszönöm, hogy a halált legyőzve feltámadtál, és számomra is elkészítetted az üdvösség útját!

Jövök Hozzád, Uram, úgy ahogy vagyok bűneimmel, kétségeimmel, félelmeimmel. Kérlek, bocsásd meg az én bűneimet, jöjj a szívembe és tisztítsd meg azt, s vezess a Te utadon mindvégig! Ámen.

Jézus így szól hozzánk a Jelenések 3, 19- 20-ban:

„Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg! Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem...”

Ha megnyitottad a szívedet Jézus Krisztus előtt, és befogadtad Őt, olvasd a Bibliát, mert Krisztusról tesz bizonyosságot, még jobban megismerheted Őt. Keress egy olyan gyülekezetet, ahol az Ő Szavát igazán tanítják.

Isten Igéje által vezetni fog életed minden napján, és nem enged eltévedni.

Isten áldását kívánva életedre, sok szeretettel: *Kiss János*

janos.06@fibermail.hu

Püspökladány

Közel van a Úr minden Őt hívóhoz, mindenkihez, aki hűséggel hívja Őt"

(Zsoltárok 145:18)